

Ο “Λυκούλης και τα μυστικά της αγέλης”

Ο “Λυκούλης και τα μυστικά της αγέλης”

Το παρόν έντυπο δημιουργήθηκε από την «Καλλιστώ» στο πλαίσιο της δράσης WP4 Ενημέρωση & Περιβαλλοντική Εκπαίδευση, Κατάρτιση Κτηνοτρόφων του προγράμματος «Δράσεις για τη διατήρηση των Μεγάλων Σαρκοφάγων και τη Συνύπαρξη τους με τον Άνθρωπο» που υλοποιείται με την υποστήριξη του WWF Ελλάς στο πλαίσιο της πρωτοβουλίας «Συμμαχία για την Άγρια Ζωή».

Η «Συμμαχία για την Άγρια Ζωή» αποτελεί τη συλλογική προσπάθεια 11 περιβαλλοντικών, Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, για τη μεγιστοποίηση του αντικτύπου της δράσης τους, με κοινό όραμα την ευημερία της άγριας ζωής και του ανθρώπου.

Οι οργανώσεις-μέλη της πρωτοβουλίας είναι η ANIMA - Σύλλογος Προστασίας Άγριας Ζωής, ο ΑΡΧΕΛΩΝ- Σύλλογος για την Προστασία της Θαλάσσιας Χελώνας, η Ελληνική ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΙΚΗ Εταιρεία, η Εταιρεία Προστασίας Βιοποικιλότητας της Θράκης, η Εταιρία Προστασίας Πρεσπών, το Ινστιτούτο Σπηλαιολογικών Ερευνών Ελλάδας, η Περιβαλλοντική Οργάνωση για την Άγρια Ζωή και τη Φύση «Καλλιστώ», η iSea, το MEDASSET- Μεσογειακός Σύνδεσμος για τη Σωτηρία των Θαλάσσιων Χελωνών, το TETHYS Research Institute και το WWF Ελλάς. Τα προγράμματα της πρωτοβουλίας υλοποιούνται με την υποστήριξη του WWF Ελλάς.

Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφθείτε το www.greekwildlifealliance.gr.

Η αναπαραγωγή του εντύπου πραγματοποιήθηκε από το έργο «Υποστήριξη δράσεων για τη βελτίωση των όρων συνύπαρξης ανθρώπου – λύκου στην Ελλάδα» υλοποιείται στο πλαίσιο του Άξονα Προτεραιότητας 4 «ΚΑΙΝΟΤΟΜΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΕΣ», του χρηματοδοτικού προγράμματος «ΦΥΣΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ & ΚΑΙΝΟΤΟΜΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ 2022» με κύριο δικαιούχο την περιβαλλοντική οργάνωση “Καλλιστώ” και συνολικό προϋπολογισμό ύψους 50.000€. Χρηματοδότηση: Πράσινο Ταμείο.

Κείμενο: Έφη Γελαστοπούλου, Κοινωνική Λειτουργός με Ειδίκευση στην Περιβαλλοντική Εκπαίδευση
Επιστημονική Επιμέλεια: Γιώργος Ηλιόπουλος, Δρ. Βιολογίας και Μαρία Ψαραλέξη, Δρ. Βιολογίας
Γραφιστική επιμέλεια: Blind Studio

Ο Λυκούλης, είναι ένας νεαρός λύκος με περίσσεια περιέργεια. Ζει στα δάση, τις πεδιάδες αλλά και γύρω από χωριά της Ελλάδας μαζί με την αγέλη του, που είναι μια μικρή οικογενειακή ομάδα.

Ο Λυκούλης αγαπά ιδιαίτερα να ανακαλύπτει νέα πράγματα για τον κόσμο γύρω του και έτσι είναι αυτός που συνέχεια κάνει ερωτήσεις στους “μεγάλους”. Ακολουθώντας τη δική του περιέργεια μαθαίνουμε και εμείς για τη ζωή μιας αγέλης λύκων.

Ένα πρωινό του φθινοπώρου, καθώς περπατούσε με την αγέλη του, παρατήρησε ότι ο Γκρίζος Λύκος, πήγαινε πάντα ως συνήθιζε μπροστά στις μετακινήσεις τους και όλοι οι υπόλοιποι ακολουθούσαν τα βήματα του. Ο Λυκούλης, δεν καταλάβαινε γιατί γινόταν αυτό και έτσι περίεργος όπως ήταν πήρε μια βαθιά ανάσα και έτρεξε μπροστά, λαχανιασμένος στάθηκε δίπλα στον αρχηγό και τον ρώτησε:

“Γκρίζε Λύκε, γιατί όλοι α ακολουθούμε και πώς εσύ ξέρεις ποιον δρόμο πρέπει να πάρουμε;”

Ο Γκρίζος Λύκος χαμογέλασε και του είπε:

“Λυκούλη μου, κάθε λύκος έχει τον ρόλο του. Εγώ για παράδειγμα είμαι ο αρχηγός, και η δουλειά μου είναι να οδηγώ την αγέλη σε ασφαλή μέρη, να βρίσκω τροφή και να προστατεύω την οικογένειά μας, μαζί με τη Λύκαινα φυσικά. Και δεν είμαστε μόνο εμείς οι δύο σε αυτό. Κάθε μέλος της αγέλης μας έχει τη δική του θέση και τη δική του δουλειά”.

Ο Λυκούλης γούρλωσε τα μάτια του:

“Τι δουλειές δηλαδή πρέπει να κάνουμε εμείς οι υπόλοιποι; Εγώ τι πρέπει να κάνω Γκρίζε Λύκε;”.

Ο Γκρίζος Λύκος άρχισε να του εξηγεί, “Στην αγέλη μας υπάρχουν μέλη που κυνηγούν για να έχουμε τροφή, άλλα που μας προσέχουν όταν πηγαίνουμε στο κυνήγι και κάποια άλλα που προσέχουν τα μικρά λυκάκια, όπως εσένα, και γενικά την αγέλη από τυχόν κινδύνους. Όλοι μας δουλεύουμε μαζί σαν ομάδα, γιατί έτσι έχουμε μεγαλύτερη δύναμη και είμαστε ασφαλείς.”

Ο Λυκούλης ενθουσιασμένος άρχισε να χοροπηδάει ζητώντας να αναλάβει και αυτός ρόλο στην ομάδα. Ο Γκρίζος Λύκος του εξήγησε ότι σύντομα θα γίνει αυτό αλλά δε χρειάζεται να βιάζεται.

Ο Λυκούλης όμως δε σταμάτησε εκεί με τις ερωτήσεις του, κάποιο βράδυ άκουσε κρυφά τους μεγάλους να συζητούν διάφορα θέματα για τους λύκους και τη σχέση τους με το δάσος αλλά και τους ανθρώπους. Έτσι, αποφάσισε ο Λυκούλης να μάθει όσα περισσότερα μπορούσε και συνέχισε τις ερωτήσεις όσο ο Γκρίζος Λύκος είχε διάθεση να απαντάει. “Πώς βοηθάμε το δάσος, Γκρίζε Λύκε;”

Ο Γκρίζος Λύκος του απάντησε με σοβαρότητα, “Όπως εμείς φροντίζουμε την αγέλη μας, έτσι φροντίζουμε και την περιοχή που ζούμε. Είναι το σπίτι μας και το διατηρούμε υγιές και ισορροπημένο. Είμαστε οι φύλακες αυτού του μέρους”.

Ο Λυκούλης ένωσε μεγάλη περηφάνια. “Δηλαδή, με κάθε τι που κάνουμε, βοηθάμε το δάσος να είναι γεμάτο ζωή; Είμαι και εγώ ένας φύλακας!”

“Ακριβώς, μικρέ μου φίλε,” είπε ο Γκρίζος Λύκος χαμογελώντας. “Είμαστε ένα σημαντικό κομμάτι αυτού του δάσους, όπως και όλα τα άλλα ζώα και φυτά. Δεν το ξεχνάμε αυτό, δεν είμαστε μόνοι”.

Ο Λυκούλης φούσκωσε με υπερηφάνεια για όσα ανακάλυψε για το ρόλο της αγέλης του για τη διασφάλιση της ισορροπίας του δάσους και άφησε για λίγο τις ερωτήσεις προς τον αρχηγό. Πήγε προς τα πίσω με τα άλλα λυκάκια, είχε και αυτός τη θέση και το ρόλο του στην αγέλη.

Κάποιες ώρες αργότερα η αγέλη σταμάτησε, και ενώ τα μεγάλα μέλη της αγέλης κάθονταν και τα λυκάκια παραδίπλα έπαιζαν, ο Λυκούλης - που δεν είχε τελειώσει με τις ερωτήσεις του - ξεγλίστρησε από το παιχνίδι και πήγε στους μεγάλους. Πλησίασε τον Σοφό Λύκο και τον ρώτησε, "Παππού, πάντα έτσι ήμασταν οι λύκοι, όπως είμαστε σήμερα;"

Ο Σοφός Λύκος, με τα μάτια του να λάμπουν από τη σοφία των χρόνων, άρχισε να του λέει μια παλιά ιστορία, που έχει περάσει από γενιά σε γενιά στην αγέλη:

"Όχι, Λυκούλη μου. Πολύ καιρό πριν, οι πρόγονοί μας δεν ήταν ακριβώς όπως είμαστε εμείς τώρα. Ταξίδεψαν και άλλαξαν με τον καιρό, για να γίνουν οι δυνατοί και σοφοί λύκοι όπως είσαι εσύ σήμερα."

Ο Λυκούλης κάθισε δίπλα του και προσπαθούσε να ρουφήξει κάθε του λέξη. Συνέχισε ο Σοφός Λύκος:

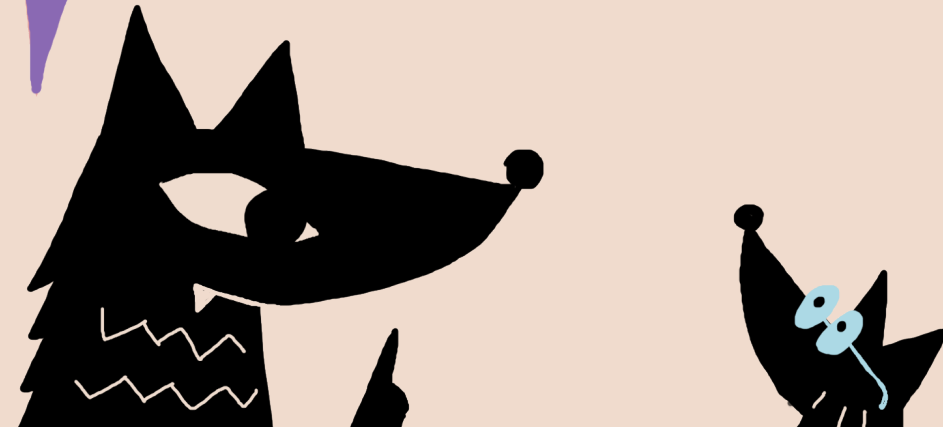
"Πριν από πολλά πολλά μα πάρα πολλά χρόνια, οι πρόγονοί μας ήταν μικρά, σαρκοφάγα θηλαστικά που ζούσαν σε μεγάλες πεδιάδες και δάση. Στην αρχή, έμοιαζαν περισσότερο με μικρούς σκύλους ή αλεπούδες. Με τα χρόνια, όμως, το κλίμα άλλαζε και οι συνθήκες της Γης επίσης. Οι πρόγονοί μας έπρεπε να προσαρμοστούν. Έτσι οι πρόγονοι μας έγιναν πιο γρήγοροι, πιο δυνατοί και ανέπτυξαν καλύτερες δεξιότητες κυνηγιού. Αυτές οι αλλαγές συνέβαιναν σιγά-σιγά, μέσα σε χιλιάδες χρόνια, περίπου ένα εκατομμύριο".

Ο Λυκούλης άκουγε με ανοιχτό το στόμα:
“Και πώς ξέρουμε ότι έγιναν αυτές οι αλλαγές, παππού;”

Ο Σοφός Λύκος χαμογέλασε και απάντησε:
“Οι άνθρωποι, με τα εργαλεία τους, έχουν βρει απολιθώματα από τους προγόνους μας. Μέσα από αυτά, κατάλαβαν πώς ζούσαν και πώς άλλαξαν με τον καιρό. Οι λύκοι που γνωρίζουμε σήμερα είναι το αποτέλεσμα αυτών των αλλαγών που έγιναν μέσα στα χρόνια. Το σώμα που έχουμε σήμερα, οι ικανότητές μας και το πως ζούμε είναι όλα αποτέλεσμα της προσαρμοστικότητας μας στο περιβάλλον”.

Ο Λυκούλης, έχασε τα λόγια του πρώτη φορά άκουγε όλα αυτά, σκεφτόταν πολύ αλλά είχε και άλλες ερωτήσεις:
“Δηλαδή, παππού, ήρθαμε πριν χιλιάδες χρόνια και κάναμε πολλές αλλαγές για να προσαρμοστούμε στο περιβάλλον που ζούμε. Είμαστε εδώ, γιατί οι πρόγονοί μας προσαρμόστηκαν για να επιβιώσουν;”
“Ακριβώς,” είπε ο Σοφός Λύκος “αλλά αυτό δεν έχει σταματήσει, ακόμα και σήμερα. Και σήμερα αλλάζουν πολλά πράγματα στο περιβάλλον που ζούμε και εμείς συνεχίζουμε”.

“Γιατί χρειάζεται παππού ακόμα και σήμερα να αλλάζουμε;” ρώτησε απορημένος ο Λυκούλης.

“Λυκούλη μου, αλλάζουν πολλά πράγματα στον κόσμο που ζούμε, στο δάσος που ζούμε. Αλλά, υπάρχει κι άλλο ένα σημαντικό κεφάλαιο στην ιστορία μας. Είναι η σχέση μας με τους ανθρώπους που και αυτή αλλάζει συχνά.”

Ο Λυκούλης ακούμπησε το κεφάλι του στην παλάμη του, δείχνοντας ότι ήταν έτοιμος να ακούσει και αυτή την ιστορία.

“Πριν από πολλά χρόνια,” ξεκίνησε ο Σοφός Λύκος, “οι άνθρωποι και οι λύκοι δεν ζούσαν κοντά ο ένας στον άλλον. Κάποιοι λύκοι πλησίασαν περισσότερο τους ανθρώπους και έγιναν σύντροφοι τους, προστατεύοντας τους και βοηθώντας τους στο κυνήγι. Εκείνοι οι λύκοι άλλαξαν πολύ, και σήμερα ζουν μαζί με τον άνθρωπο. Οι άνθρωποι τους φωνάζουν ‘σκύλους’. Κάποιοι από αυτούς δουλεύουν για τους ανθρώπους και είναι φύλακες στα ζώα τους ενώ άλλοι μένουν στα σπίτια των ανθρώπων και ονομάζονται κατοικίδια”.

“Παππού τι έγιναν οι υπόλοιποι;” ρώτησε ο Λυκούλης γεμάτος αγωνία.

“Οι λύκοι που έμειναν άγριοι,” συνέχισε ο Σοφός Λύκος, “συνέχισαν να ζουν στα δάση και τις πεδιάδες. Κάποιες φορές οι άνθρωποι μας βλέπουν ως απειλή για τα ζώα τους και μας κυνηγούν. Αλλά ταυτόχρονα, υπάρχουν άνθρωποι που καταλαβαίνουν το ρόλο μας που έχουμε στη φύση. Η σχέση μας με τους ανθρώπους δεν είναι πάντα εύκολη”.

Ο Λυκούλης μπερδεμένος με όλες αυτές τις πληροφορίες ρώτησε το Σοφό Λύκο:

“Δηλαδή, οι άνθρωποι είναι φίλοι μας ή εχθροί μας, παππού; Δεν είμαι σίγουρος ότι καταλαβαίνω”.

Ο Σοφός Λύκος αναστέναξε ελαφρά:

“Δεν είναι τόσο απλό, Λυκούλη μου. Κάποιοι μας σέβονται, άλλοι, μας φοβούνται, άλλοι μας θεωρούν απειλή. Οι άνθρωποι για να εξηγήσουν αυτή τη σχέση έχουν βγάλει πολλές ιστορίες και μύθους για εμάς. Είναι στο χέρι των ανθρώπων να αποφασίσουν αν θα ζήσουμε μαζί τους ειρηνικά.”

Ο Λυκούλης στεναχωρήθηκε λίγο γιατί είχε δει μέχρι τώρα μόνο από μακριά ανθρώπους και του φάνηκαν καλοί:

“Παππού, εγώ τους συμπάθησα. Θέλω να μάθω περισσότερα για τους ανθρώπους,”.

Ο Σοφός Λύκος κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση:

“Αυτό που πρέπει να ξέρεις, Λυκούλη μου, είναι, ότι και εμείς και οι άνθρωποι ζούμε μαζί στη Γη. Αν μάθουμε να ζούμε αρμονικά, θα καταφέρουμε να διατηρήσουμε το φυσικό μας περιβάλλον για τις επόμενες γενιές. Θα καταφέρουμε να έχουμε τη Γη μας και να τη γνωρίσουν έτσι και άλλα λυκάκια όπως εσύ”.

Ο Λυκούλης έκανε έναν ήχο που και αυτόν τον ίδιο εντυπωσίασε. Γύρισε και κοίταξε τον Σοφό Λύκο ο οποίος είχε αρχίσει να γελά, ενώ τα υπόλοιπα μέλη σταμάτησαν ό,τι έκαναν και κοίταξαν τον Λυκούλη.

“Αχ, Λυκούλη μου μαθαίνεις πολύ γρήγορα”. Ο Λυκούλης γεμάτος χαρά αλλά και περιέργεια είπε στο Σοφό Λύκο:

“Αυτός ο ήχος τι ήτανε, βγήκε χωρίς να το καταλάβω”. Ο Σοφός Λύκος αγγίζοντας τον Λυκούλη στο κεφάλι του είπε:

“Λυκούλη μου, εμείς οι λύκοι έτσι επικοινωνούμε. Κάνουμε αυτό το ουρλιαχτό όταν είμαστε χαρούμενοι και έχουμε και άλλα είδη ουρλιαχτού για να δείχνουμε ό,τι συμβαίνει. Θα σου πω και ένα μυστικό ... Κάποιοι από τους ήχους μας είναι τέτοιοι που οι άνθρωποι δεν μπορούν να τους ακούσουν”.

Ο Λυκούλης μας χαρούμενος και περήφανος για το ουρλιαχτό του, ευχαρίστησε το Σοφό Λύκο και πήγε παραπέρα να σκεφτεί τα όσα άκουσε. Αυτή η μέρα ήταν πολύ γεμάτη με γνώσεις για αυτόν. Αφού σκέφτηκε αρκετά τα όσα άκουσε πήρε μια απόφαση και πήγε στον αρχηγό, τον Γκρίζο Λύκο και του είπε:

“Γκρίζε Λύκε, αποφάσισα μετά από όσα έμαθα σήμερα ότι θέλω να γίνω Σοφός Λυκούλης όταν μεγαλώσω και θα λέω στα μικρά λυκάκια την ιστορία μας, το ρόλο μας και πως να ζούμε αρμονικά με τους ανθρώπους, φροντίζοντας το φυσικό μας περιβάλλον”.

Ο Γκρίζος Λύκος πήρε αγκαλιά τον Λυκούλη και άρχισαν ένα χαρούμενο ουρλιαχτό κοιτώντας προς τον ουρανό. Τώρα ο Λυκούλης όπως και εσύ, θα κρατήσετε αυτά τα μυστικά και θα τα μεταδώσετε και σε άλλους ανθρώπους.

Ο ήρωας μας είναι ο Λυκούλης, ένα λυκάκι που μας βοηθά μέσα από τη δική του περιέργεια του να γνωρίσουμε το λύκο και την κοινωνική δομή της αγέλης. Ο Γκρίζος Λύκος και ο Σοφός Λύκος συνοδεύουν τον Λυκούλη με υπομονή και αγάπη και τον υποστηρίζουν ώστε να ανακαλύψει πως κάθε πλάσμα στη Γη έχει τη θέση του και τη σημασία του, και πως η ισορροπία της φύσης εξαρτάται από τις πράξεις όλων μας. Μέσα από την ιστορία του ο Λυκούλης μας καλεί να προστατεύσουμε το περιβάλλον και να ζήσουμε σε αρμονία με αυτό.

Βελισσαρίου 3, Θεσσαλονίκη
54640, Ελλάδα
Τηλ.: 2310 252530
E: info@callisto.gr
Web: www.callisto.gr

Ακολουθήστε μας:

Facebook: Καλλιστώ
Instagram: [callisto_society](https://www.instagram.com/callisto_society)
Youtube: [callisto.gr](https://www.youtube.com/callisto.gr)

ΚΑΛΛΙΣΤΩ